

vil se saglig paa dette Spørgsmaal, er der ikke nogen som helst Tvivl om, at under alle Forhold baade nu og saa langt vi kunne se frem i Tiden, maa Københavns Landside sikres ved faste Værker. Om det skal være den nuværende Landbefæstning i den Skikkelse, den nu har, men suppleret, eller en anden Landbefæstning, er et Spørgsmaal, man ikke kan afgøre nu. Jeg skal villig indrømme, at i 1922 ville maaske Forholdene være saa forandrede, at væsentlige Dele af den nuværende Landbefæstning ikke kunne bruges, men det er min Formening, at saa maa der komme noget andet i Stedet. Der blev i Landstinget fremdraget den tidligere Udtalelse af mig under Forhandlingerne her, at under alle Omstændigheder maatte man have en Sikring ved faste Værker af Hovedstadens Landside, og det er en Udtalelse, jeg fuldt ud vedkender mig.

Jeg kan altsaa ikke sige, at denne Bestemmelse er saglig begrundet, og hvis der spørges, om den er politisk begrundet, kan jeg for saa vidt heller ikke give Ret heri, idet jeg mener, at naar vi se paa den politiske Side af Sagen med Hensyn til Forholdene indadtil og udadtil, er det ikke politisk begrundet nu at vedtage en Bestemmelse om en Nedlæggelse i 1922. Vi kunne ikke se andet, end at denne Bestemmelse i enhver Henseende er forkastelig. Men der er noget, vi kunne se i Bestemmelsen, og det er det, som blev udtalt af den højtærede Forsvarsminister under Forhandlingen oppe i Landstinget, at Afgørelsen til sin Tid skal lægges i Befolkningens Haand. Det skal være den almindelige Befolkning, der til sin Tid skal afgøre, om den ønsker, at dens egne Sønner, som skulle ud og forsvare Byen, skulle kæmpe paa lige Vilkaar med dem, der komme som Angribere, eller om man, saa langt vore økonomiske Evner strække, skal give dem bedre Vilkaar. Det er jo fuldkommen rigtigt, hvad der er sagt af et Medlem, at selv om vi tænkte os at ville yde lige Vilkaar, kunne vi ikke gøre det med de foreliggende Forslag in mente; thi vore Folks Uddannelse er jo ikke saa fyldig, og vore Rammer ere ikke saa stærke som den Angribers, der kommer imod os. Det vilde altsaa i Virkeligheden blive ulige Vilkaar, hvad der vil blive til Skade for vor Ungdom. Jeg siger derfor, at selv om jeg ikke kan erkende det berettigede i nu at træffe Bestemmelsen, forstaar jeg, at Hensigten dermed kun kan være den, at man siger,

at i 1922 maa virkelig det danske Folk selv afgøre, hvorvidt det vil have sin Hovedstad forsvaret mod Landsiden, som man formoder i dette Øjeblik, at det vil have den forsvaret mod Søsiden, og hvorledes det vil indrette dette Forsvar. Og saa vil man sikkert, det er jeg overbevist om, indrette det paa en saa betryggende Maade som muligt, netop fordi det er Landets egne Sønner, det gælder. Vi fra vor Side ville, — det har jeg sagt tidligere, og det ere vi for saa vidt ikke alene om, der er ogsaa andre Grupper indenfor de forsvarsvenlige Rækker, som have taget samme Forbehold — vi ville indtil den Tid, da vi skulle tage dette Spørgsmaal op til Behandling, gøre, hvad der staar i vor Magt, for at overbevise det danske Folk om, at det er nødvendigt, at ogsaa Landsiden sikres.

Hvis vi nu stod frit med Hensyn til at stemme om denne enkelte Bestemmelse, er der ikke nogen, der tvivler om, hvorledes vi vilde stemme. Men vi staa ikke frit. Jeg maa i saa Henseende gøre opmærksom paa, at ganske vist indeholdes der i Loven om Befæstningsanlæg denne Bestemmelse om Nedlæggelsen i 1922 af en hel Række i Enkeltheder angivne Befæstningsled, men der findes ogsaa i § 1 en Bestemmelse om, at der skal anvendes en Sum af 11 Mill. Kr. til Forstærkning af Københavns Søbefæstning, og at der kan anvendes 5 Mill. Kr. til Kystbefæstningsanlæg til Sikring af Sjællands Kyster og til Støtte for Søforsvaret. Jeg ser derfor med Hensyn til Bestemmelsen i § 3 ikke saa meget paa dette, at Landbefæstningen skal nedlægges i 1922, men paa dette, at Landbefæstningen opretholdes til 1922. Thi hvis disse Lovforslag blev forkastede ved vor Afstemning, hvad vilde saa Følgen blive?

Jeg har søgt at forklare, hvorfor jeg for mit Vedkommende stemmer derfor. Men man kunde jo udover den Bebrejdelse, som man fra forskellig Side vil rette mod os, mig og mine ærede Fæller i Udvalget, det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) og det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen), maaske rette yderligere den Bebrejdelse mod mig, efterdi jeg er tjenstgørende Officer, efterdi jeg er Artilleriofficer, og efterdi den højeste Artillerikommando paa Vestfronten for Øjeblikket er betroet mig, at jeg under ingen Omstændigheder maatte kunne stemme for denne Bestemmelse om Nedlæggelsen, thi hvis der var nogen, der vidste, hvilken Forringelse af Forsvaret det vilde være,